

РЕШЕНИЕ

№ 3005

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11965** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, във връзка с чл. 172 и сл. от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.
Образувано е по искова молба на В. П. Й. – лишен от свобода, изтърпяващ наказание в Затвора–град С., срещу Заповед № 413/11.10.2018 г. на началника на затвора, с която е спрял от работа, поради констатирано нарушение на трудовите задължения.
В допълнение към исковата молба се навеждат доводи, че при отстраняването на лишения от свобода от работа не му е връчена надлежно заповедта за отстраняването, а неотдавна му поднесли процесната заповед за подпис без да му бъде връчен екземпляр, където успял да прочете, че началника на затвора прекратил действието на заповедта с която бил назначен на работа в Металния цех. Въпреки разпоредбата на чл. 89, ал. 4-ППЗИНЗС не му бил връчен екземпляр и не му позволили да я дочете, нито да си направи записки. Тези обстоятелства пречат за защитата на неговия правен интерес.

При така създадената фактическа обстановка, иска съдът да прогласи заповедта за незаконосъобразна и нищожна по следните причини:

- заповедта не му била връчена в нарушение на чл.89, ал. 4-ППЗИНЗС и не му е дадена възможност да препише текста, поради което се затруднил да организира защитата си, което съставлявало освен незаконосъобразност, но и съществен порок, пречатстващ защитата на правния интерес, поради което били налице признаци за

нищожност, която моли да биде прогласена от съда.

- в заповедта липсвали мотиви, а това правело невъзможна проверката на юридическите факти, от които постановилият заповедта орган черпел правото си да постанови своя акт. Разпоредбата на чл.59, ал.1 от АПК, за съдържанието на мотиви като задължителен реквизит, била императивна и неспазването ѝ водело до незаконосъобразност на акта, тъй като нарушавало правото на защита. Липсата на мотиви била самостоятелно основание за отмяната на атакувания административен акт и в този смисъл била т. 2 от ТР№ 4/2004 г. на ОС на ВАС. В случая липсата на мотиви възпрепятствала проверката, което било особено тежък порок, водещ до нищожност.

- Заповедта била постановена в нарушение и на процесуалните правила:
а/. липсвали указания за това пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана заповедта;
б/. липсвал единният му граждански номер и адрес;
в/. липсвали трите имена на съставителя на заповедта;
г/. текста на заповедта бил неясен, предвид множеството съкращения в нея.

Ответникът – Началникът на Затвора-С. – в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва твърденията, изложени от Й., моли съда да отхвърли жалбата и представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не е взето становище.

Съдът, като разгледа събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед на Началника на затвора № 107/19.11.2015 г. л. св. Й. е назначен на работа като работник в цех „Механичен“. За „неспазване на реда и дисциплината в помещенията или работното място“, „неизпълнение на задълженията или неспазване на ограниченията, предвидени в ЗИНЗС“ и „опит за внасяне на оръжие, наркотични вещества или други вещи, които могат да послужат за бягство или нападение“ лишеният от свобода е наказан, за извършените дисциплинарни нарушения и е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 10 денонощия“, със заповед № 385/14.09.18 г., която е отменена с протоколно определение на 35 състав на АССГ, а със заповед № 413 от 11.10.18 г. на Началника на затвора С. заповед № 107/19.11.2015 г. е отменена, л. св. Й. е освободен от работа в цех „Механичен“ и производството по настоящото дело продължава относно тази заповед.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Съдът, констатира, че жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14-дневен срок, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество, относно нейната основателност.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е самостоятелен акт, /различен от отменената с протокол на 35 състав заповед за дисциплинарно наказание „Изолиране в наказателна килия за срок от 10 денонощия“. и следва да се има предвид, че л. св. В. П. Й. няма статут на работник или служител на началника на затвора по смисъла на КТ или ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗИНЗС участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел тяхната ресоциализация, а от ал. 2 на същия член става ясно, че работата, която трябва да изпълнява лишеният от свобода, се определя от администрацията съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното му състояние и работоспособност, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията му. Предвид това сигурността в местата за лишаване от свобода е от изключителна важност.

Процесната заповед, с която е отменена заповедта за възлагане на работа в случая е издадена по повод на извършено нарушение на работното място, независимо от факта, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „Изолиране в наказателна килия за срок от 10 денонощия“ за извършеното нарушение е отменена от съда. Когато началникът на затвора прецени, че редът и сигурността в съответното място за лишаване от свобода са застрашени, прекратява трудовата дейност, като от момента на извършване на нарушението, лишеният от свобода правомерно не се допуска да изпълнява работата. Заповедта е връчена за запознаване срещу подпис с отбелязване на датата. Разпоредбите на ЗИНЗС и ППЗИНЗС не предвиждат предоставяне на копие или екземпляр от тази заповед на лишените от свобода, за разлика от задължението за предоставяне на екземпляр от заповедите, съгласно чл. 89, ал. 4 ППЗИНЗС, чл. 87, ал. 3 ППЗИНЗС, чл. 64, ал. 2 ЗИНЗС, чл. 66, ал. 2 ЗИНЗС.

Със Заповед на началника на Затвора, на жалбоподателя е възложено да работи. По делото са налице писмени доказателства за извършено от лишения от свобода деяние, представляващо дисциплинарно нарушение. За случая са изготвени докладни записки, включително и докладна записка от ИСДВР Б., в която се съдържа и предложение за освобождаване от възложената работа. Снети са писмени обяснения от жалбоподателя, снети са писмени обяснения и от други лишени от свобода. Жалбоподателят е изслушан на основание чл.105 от ЗИНЗС във вр. чл. 89 ал. 2 от ППЗИНЗС от Комисия с председател Началника на Затвора и членове - служители на затворническата администрация, във връзка с неспазване на реда и дисциплината на работното място. Издадена е и оспорената в настоящото производство Заповед на Началника на Затвора, с която е отменена Заповедта, с която на В. П. Й. е възложено да работи.

Съдът счита твърденията на Й. по настоящото дело за неоснователни. Оспореният акт е самостоятелен акт, различен от заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, която е отменена от съда. Оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на неговата законова компетентност. Съгласно чл. 172 ал. 2 от ЗИНЗС работата, която трябва да изпълнява лишеният от свобода, се определя от администрацията съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното му състояние и работоспособност, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията му. Съгласно чл. 175 ал. 1 от Правилника за приложение на ЗИНЗС /ППЗИНЗС/ Доброволният труд по чл. 80 ЗИНЗС се възлага от началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие. С оспорената заповед е отменена Заповед на началника на Затвора, като в

конкретния случай именно последният е компетентен орган, да отмени издадения по-рано от същия административен орган акт. Оспорената заповед е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК. В същата са посочени фактическите, както и правните основания, послужили за издаването ѝ, а именно чл. 80, ал. 1, т. 5 и ал. 2 от ЗИНЗС и чл.175 от ППЗИНЗС. В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На първо място, от жалбоподателя са били изисквани писмени обяснения във връзка с нарушението, същият е бил изслушан пред комисия, за което обстоятелство е съставен надлежно протокол, подписан от Началника на Затвора. Изготвена е и докладна записка от инспектор СДВР на групата до Началника на Затвора, в която подробно е изложена фактическата обстановка и е направено предложение жалбоподателят да бъде освободен от работа. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че заповедта не съдържа мотиви като в конкретния случай, съдът счита за достатъчно да бъде единствено посочен номера на издадения протокол както и обстоятелството на неспазване на реда и дисциплината на работното място. Както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административния акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения. В тази връзка мотивите на оспорения акт се съдържат и в цитираната докладна записка от инспектор СДВР на 7 група Ц. Б., адресирана до Началника на Затвора, на която е поставена резолюция от Началника на затвора, да бъде изготвена заповед за освобождаване от работа на жалбоподателя.

С оглед на изложеното, заповедта е издадена в предписаната от закона форма и съдържа изискуемите реквизити. Относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона: Съгласно чл. 41, ал. 1 от Наказателния кодекс, изтърпяването на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация, а с чл. 41, ал. 3 от НК е регламентирано, че положеният труд се зачита за намаляване срока на наказанието, като два работни дни се считат за три дни лишаване от свобода. Неоснователни са възраженията и доводите на л.св. Й., че оспорваната заповед по своята правна същност е заповед за дисциплинарно уволнение и в случая намира приложение Кодекса на труда. Съгласно чл.172 ал.1 от ЗИНЗС лишените от свобода участват в трудовата дейност основно с цел ресоциализацията им, като работата която изпълняват се определя от администрацията, съгласно изрично посочените критерии по чл. 172 ал. 2 от ЗИНЗС и чл.164 от ППЗИНЗС. Лишеният от свобода с оглед спецификата на правното му положение, не е страна по трудово правоотношение - такова като правоотношение между равнопоставени субекти не възниква между него и администрацията на Затвора. Действително ЗИНЗС препраща към трудовото законодателство и Кодекса на труда, но само относно условията на труд и продължителността на работния ден на лишените от свобода, както и за имуществената им отговорност за неуредените в специалния закон въпроси /аргумент чл.173 ал.2 от ЗИНЗС, чл.79 ал.1 от ЗИНЗС и чл.127 от ЗИНЗС; чл.168, чл.169 ал.1 и чл.172от ППЗИНЗС/. Правата и задълженията на лишения от свобода, полагащ труд са уредени в ЗИНЗС и детайлизирани в ППЗИНЗС и не се определят от някое от основанията за възникване на трудово правоотношение, измежду които и трудов договор. В случая на ангажиране на дисциплинарна отговорност за нарушение по смисъла на чл. 100 от ЗИНЗС, осъществено при полагане на труд, е законово

допустимо, началника на затвора да освободи извършителя на дисциплинарното нарушение лишен от свобода от работата, която му е възложена. Съобразно чл. 77 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража правото на лишените от свобода на подходяща работа се удовлетворява по възможност. По аргумент на чл.77 от ЗИНЗС и в случая на освобождаване от работа, какъвто е настоящия случай, началника на затвора действа в условията на оперативна самостоятелност, след като извърши преценка на поведението на лишения от свобода, което той е демонстрирал по време на полагане на труд и на мястото на полагане на труд, което му е определено. Действието на Началника на Затвора при оперативна самостоятелност се извежда и от разпоредбата на чл.41 ал.1 от НК, според която изтърпяване на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация. Т.е. основната цел на упражняване на правото на труд при лишените от свобода е пряко свързана с целта на изпълнение на наказанието. В конкретния случай, след като е констатирано извършено дисциплинарно нарушение по чл.100 ал.1, ал.2 от ЗИНЗС, в правомощията на началника на затвора е да извърши преценка, относно обстоятелството следва ли лишения от свобода да продължи да полага труд в Затвора. Предвид нормите на чл. 172 ал. 2 от ЗИНЗС и чл. 164 от ЗИНЗС както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност по целесъобразност. В тази връзка, съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на нарушение на административно-производствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Предвид изложеното, същият е издал един законосъобразен акт, поради което оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

Предвид изхода на спора направените по делото разноски следва да бъдат възложени на жалбоподателя.

С оглед изложеното и на основание чл. 64, ал. 4 от ЗИНЗС и чл. 172 от АПК, Административен съд –София град, III отделение, 71 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. Й. – лишен от свобода, изтърпяващ наказание в Затвора –град С., седма група, срещу Заповед № 413/11.10.2018 г. на началника на затвора, с която е спрян от работа, поради констатирано нарушение на трудовите задължения.

ОСЪЖДА В. П. Й. – лишен от свобода, изтърпяващ наказание в Затвора – С., седма група, ЕГН [ЕГН] да заплати на Затвора–град С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест съгласно чл. 64, ал. 4 от ЗИНЗС.

СЪДИЯ:

